

Приказка за Градината – Началото

Труден

Тази приказка е стара колкото света на Бога.
Да-а, Бог си има негов си свят... естествено.
Мног-о-о-го стар свят...
Всъщност не знам – стар ли е или не е Бог и светът му,
защото ако не се е раждал и не умира, как може да остарее
Бог.

Няма значение.
Всъщност, има значение... но няма значение.

Та, един безден Бог се разхождал из владенията си и стигнал
до една прекрасна градина, в която още не бил стъпвал
кракът му.

„Хе – помислил си Бог, защото не обичал да си приказва сам
на глас – гледай Аз („гледай ти“ се появило много по късно в
речника му) каква градинка си имам.
Я да се поразходя из нея“.

Ми то друго нямало какво да прави в този „безден“ (още
нямало дни и нощи тогава), и помислено – сторено.

Отворил вратичката на градинката и...

„Упс, каква е тая вратичка, бе? – самозапитал се Бог. – не съм измислял такова нещо от както не се
помня (защото по онова „безвреме“ все още нямало какво да помни – нали за да се запомни нещо
е нужно минало време)

Прекрачил Бог замислено през вратичката, затръшнал я зад себе си и все така замислен направил
още няколко крачки.

Изведнъж се сепнал в мислите си и спрял:

„Щом има вратичка, значи от там не само се влиза, но и се излиза – с право си помислил Бог. – А
щом трябва да изляза от тука, значи трябва да „запомня“ мястото“

Ето кога изникнала нуждата от „запомняне“ и „знание“, защото трябвало за се ЗАПОМНИ, за да се
ЗНАЕ.

Да-а... Даже и човек знае, че без да помни, нищо не знае.
Цялото ЗНАНИЕ е в ПОМНЕНЕТО.

Няма значение...
Всъщност има значение... но няма значение.

Важното тука е, че Бог за пръв път стигнал до нуждата да запомни.

Обърнал се да огледа мястото с вратичката, но... вратичката вече я нямало.

Естествено и мястото го нямало, защото без вратичката то вече не било същото място, а съвсем
– ама съвсем друго място.

„Къде се загуби тази вратичка“ – за пръв път от както не се помни Бог си задал въпрос, който
веднага бил изместен от учудването – „О-о, аз НЕ ЗНАМ нещо (ставало мисъл за вратичката).“

Снимка от [wikimedia](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Garden_gate.jpg)
Вратата

Хе-хе...

Чак ми е смешно да го напиша, ама представете си Бог, който НЕ ЗНАЕ.

Всъщност Бог направил първата си грешна мисъл от както не се помни, защото не е редно да се каже... ама нека видим какво се случило по-нататък.

„О-о, ама аз и ЗНАМ нещо“ – помислил си Бог, който до това безвреме не му се било налагало да знае каквото и да е.

„Хм, не е кой знае какво ЗНАНИЕ, но ЗНАМ, че НЕ ЗНАМ.“ – което заключение след много безВРЕМЕ било преписано на името на някакъв човешки философ.

Само дето философът не бил стигнал по този път до първо-мисълта, поради което не му се преписва като плагиатско.

Няма да разказвам с подробности, как Бог след като установил, че НЕ ЗНАЕ, а после – че ЗНАЕ, зациклил в логическия каламбур:

„Ако това че ЗНАМ идва от факта че НЕ ЗНАМ, как може от НЕЗНАНИЕ да се появи ЗНАНИЕ!?“

Е, тогава още не е съществувала граматиката (защото не се е говорело още), за да може Бог да се сети, че и двете думички имат еднакъв корен.

По-късно Бог се сетил за това, но незнайно защо решил че коренът на думичката е във вратичката. А междувременно се спънал в един корен и тежко се строполил на земята.

„Ох!“

Не, това не било божие охкане, защото Бог още не ЗНАЕЛ, че на това място трябва да изохка.

„Моля!? Кой си помисли това“ – помислил си Бог, очаквайки отговор на мисълта си, ама веднага се сетил, че никой друг освен него не може да мисли и почнал да се смее.

„О Аз!“ – изведнъж възкликнал Бог, което възклицание може да ви звучи неправилно, но нямало как да каже „О Боже“.

„Аз се смея. Мисълта ми е... смея се, а не си го мисля“ – което ако трябва да обясня е, че Бог не си мислел смехът, а направо си го смеел...

„Какво се смееш? Аз охам, а ти се смееш!“ – чуло се отново изпод Бог.

Едва тогава Бог стигнал до извода, че това не е мислене а нещо друго, и че това „не-мислене“ идва изпод него.

Надигнал се и видял купчинка пръст, която се прашела в недоволство.

И както все още се смеел (не мислено), смехът на Бог подел мисълта му и се чуло (за първи път):

„Я, говореща купчинка пръст!“ – и веднага след това възкликнал – „О, моят смях говори мислите ми!“

На вас може да ви се струват много смешни някои божии възклицания и учудвания.

И на мене ми се струваха смешни, когато измислях тази приказка, но по-късно се поставих на мястото на Бог и разбрах, че никак не е безинтересно и без-смешно да попаднеш зад вратичка, където ЗНАЕШ, НЕ ЗНАЕШ, ЗНАЕШ че НЕ ЗНАЕШ и НЕ ЗНАЕШ как може да ЗНАЕШ след като НЕ ЗНАЕШ...

Въобще не е за пренебрегване такъв стрес.

Освен това ако знаете, че само вие мислите, а изведнъж чувате нещо, което не е мисъл, как бихте реагирали?

Най-големия стрес е когато разберете, че не си мислите смехът, а си го смееете, и той говори мислите ви.

Ама това никой не би могъл да усети и разбере, освен Бог.

Няма значение...

Всъщност има значение... Както и да е...

Утре ще продължа приказката.

Нека оставим Бог да се осмисли (не е правилно да се ползва думичката „окопити“ за Бог, защото той няма копита)

Лека нощ, дечица!